

VARGHA MAGDUS

Jó kis nap

Ez jó kis nap volt, a semmire tellett, húzott magával az elfolyó idő, ringatództak az uborkapercek, csak ne pörögne bennem a mantra egyre, ejnye, ezt is elvesztegetted!

Kiabáljam hogy nem kell a kegyelmed? Hagyjál már kis időre, hadd dúdoljam a dalt, ne félj, gyere lelkem,, menjünk bele a ködbe, ott ahol senki se lát, ugyan, mit fontoskodszt, azt hiszed, nélkülöd éhesen kel fel a reggel? Ne irkálj végre, minek neked a céció, Mit tekeregszt, hőzöngszt, úgyis hiába várod odafentről a létezésedről a passzust! Attól félszt rögtön szétporlad benned a jó, ha el mered hinni a nagy lazulásban, hogy neked is elég a barna közép? Óh Uram, rettegek, elapad az írás lassú ár-folyama, s a nagy drágaságban a végén, ingyen sem eszem többet a tested. Te odaadtad nekem-értem, én meg kevésnek bizonyultam? Vagy egyházad sötét oszlopai csupán, ők hányják boldogságomat a szememre? Mit gondolszt? Elaludtam a vártán? A vágyam szembejött és eltérített engem az útról? Hiszem, te hívtál meg ide édes uram, belesimulni hűvös földi tenyeredbe, enni a földet, örülni a gaznak, hát ne hagyj hitetlen magamra! Visszalépek a végtelenből a véges időbe. Ül a sok nagyra nőtt kamasz feladat szerte a lakásban, a kertben. Dühödten vesztegetem magam, mert itt hagyta, míg veled együtt én is nem látom, ahogy mögém, az üres városba, a nyitott kapun át, kékes hideg úr lovagol be a sötétben.

Bár...

Bár tudta a leckét, mi a rend, ami összetartja a lelked, s úgy hitted, az méltóságod alapja, hogy kifelé nézel, ha befele fáj, aztán nyúlszt a pohárért, de minden évben időben felásod a kertet, a gyengédség lágy kapui mégis zárva maradtak előtted, s te váltál konok haragosává mindannak, ami nem a tiéd, halkán dudorászt a neszező sötétben, s ha távol nem tartod, buja indáival körbefonja a házad.

Bár tudtam, ha végre megtanulok finoman billegni a hosszú ruhákban, megszokom az ágyat, s már nem tartom éjjel magam mellett a fegyvert, sajnálni fogom a múltat, hiszt biztonságot csak mímel a páncél, hamar lekerül, s csak csupasz testemet adom, ha remélek őszinte szerelmet, én mégis, feletted is, győzni akartam, félttem alattad, mert a karmos erőszak képei konokul visszajártak a múltból, míg magadat legyőzve, át nem öleltél.